

MARXISMENS KLASSIKERE — nr. 5

MAO TSETUNG

**AKTUELLE PROBLEMER
OM TAKTIKKEN
I DEN ANTI-JAPANSKE
ENHETSFRONTEN**

OKTOBER

OSLO1971

EMELLEKOMMEN FOR NÅRVIKTAKKE I 1947 MINNTEBOK

MAO TSETUNG

**AKTUELLE PROBLEMER
OM TAKTIKKEN
I DEN ANTI-JAPANSKE
ENHETSFRONTEN**

OKTOBER

OSLO1971

Utgitt av FORLAGET OKTOBER A/S

1.opplag

Trykt i offset hos a/s DUPLOTRYKK

AKTUELLE PROBLEMER OM TAKTIKKEN I DEN ANTI-JAPANSKE ENHETSFRONTEN.

Kamerat Mao Tsetung skrev denne oversikten i forbindelse med en rapport som han la fram på et møte i Yenan med partiets eldre kadrer.

1. Slik er den politiske situasjonen nå:

a. Den japanske imperialismen er blitt hardt rammet av Kinas motstandskrig, og den kan ikke lenger lansere noen omfattende militære offensiver, slik at styrkeforholdet mellom fienden og oss har nådd den fasen hvor det er strategisk likevekt. Men fienden holder fremdeles fast ved sin grunnleggende underkuingspolitikk mot Kina, ved blant annet å undergrave vår anti-japanske enhetsfront, ved å styrke »opprenskingsfeltogene»¹ i utkantområdene og ved å opptrappe sin økonomiske aggresjon.

b. Storbritannia og Frankrike finner at deres stillinger i Østen er svekket på grunn av krigen i Europa, mens De forente stater fortsetter politikken med å »sitte på berget og se på mens tigrene slåss», slik at en Münchenkonferanse i øst² ikke kan komme på tale i øyeblikket.

c. Sovjetunionen har oppnådd nye framskritt med sin utenrikspolitikk og opprettholder politikken med å gi aktiv støtte til Kinas motstandskrig.

d. Den pro-japanske delen av storborgerskapet har fullstendig kapitulert overfor Japan og er beredt til å påta seg rollen som marionette. Den delen av storborgerskapet som er pro-europeisk eller pro-amerikansk, vil kanskje fortsette sin motstand mot Japan, men dens trang til forsoning utgjør fremdeles et alvorlig problem. Den driver en dobbeltpolitikk. Mens den på den ene sida ønsker å bevare enheten med de ulike kreftene utenfor Kuomintang for å kjempe mot Japan, så gjør den på den andre sida alt det den kan for å tilintetgjøre dem, da særlig kommunistpartiet og andre progressive krefter. Den utgjør den anti-japanske enhetsfrontens ytterste høyre fløy.

e. På grunn av sine motsigelser med på den ene sida de mektigste blant storgodseierne og storborgerskapet, og arbeiderne og bøndene på den andre, inntar de mellomliggende kreftene, deriblant mellomborgerskapet, det opplyste storfolket og de regionale maktgruppene ofte standpunkter som ligger midt mellom standpunktene til de progressive og ytterste høyre fløy. Disse kreftene utgjør mellomlaget i den anti-japanske enhetsfronten.

f. I det siste har de kommunist-ledede progressive styrkene av proletariatet, bøndene og bysmåborgerskapet vokst seg mye sterkere, og de har i hovedsak lyktes i å skape baseområder hvor de har opprettet anti-japansk demokratisk, politisk makt. Deres innflytelse er meget stor blant bøndene, arbeiderne og bysmåborgerskapet over hele landet, og den er også ganske betydelig blant de mellomliggende kreftene. På slagmarka bekjemper kommunistene omtrent like mange japanske tropper som Kuomintang gjør. De utgjør den progressive delen av den anti-japanske enhetsfronten.

Slik er dagens politiske situasjon i Kina. Under disse omstendighetene er det fremdeles mulig å hindre at situasjonen blir forverret og i stedet få til ei bedring. Sentralkomiteens vedtak fra februar er helt riktige.

2. Den grunnleggende betingelsen for seier i motstandskrigen er utbygginga og konsolideringa av den anti-japanske enhetsfronten. Taktikken som kreves av oss for at dette målet skal bli oppfylt, er at vi utvikler de progressive kreftene, trekker mellomlaget til oss, og bekjemper kreftene på ytterste høyre fløy. Dette er tre uatskillelige ledd, og måten å forene de anti-japanske kreftene på er gjennom kamp. I perioden med den anti-japanske enhetsfronten er kamp måten å oppnå enhet på, og enhet er målet for kampen. Søkes enhet gjennom kamp, vil den bestå. Søkes enhet gjennom ettergivenhet, vil den dø bort. Denne sannheten er partikameratene gradvis i ferd med å gripe. Det er imidlertid mange som ennå ikke skjønner den. Noen tror at kamp vil splitte enhetsfronten, eller at kamp kan anvendes uten måtehold, andre har en gal taktikk overfor mellomlaget eller feilaktige oppfatninger av de ytterste høyre fløyen. Alt dette må rettes på.

3. At vi utvikler de progressive kreftene, betyr at vi bygger opp proletariatets, bøndenes og bysmåborgerskapets krefter, at vi dristig utvider Den åttende rute-armeen og Den nye fjerde armeen, at vi oppretter anti-japanske demokratiske baseområder i stor stil, at vi bygger opp kommunistiske organisasjoner over hele landet, at vi bygger opp den nasjonale massebevegelsen av arbeidere, bønder, ungdom, kvinner og barn, at vi trekker til oss intellektuelle i alle deler av landet, og at vi sprer bevegelsen for konstitusjonell styringsform blant massene som en kamp for demokratiet. Jevn utbygging av de progressive kreftene er den eneste måten å hindre ei forverring av situasjonen, å forebygge kapitulasjon og splittelse, å skape et fast og uforgjengelig grunnlag for seier i motstandskrigen. Men utbygginga av de progressive kreftene er en kamp full av alvor, og den må føres hensynsløst ikke bare mot de japanske imperialistene og landsforræderne, men også mot enhetsfrontens ytterste høyre fløy.

Ytterste høyre fløy er nemlig mot utbygginga av de progressive kreftene, mens mellomlaget er skeptisk. Med mindre vi resolutt bekjemper høyrekreftene, slik at vi oppnår konkrete resultater, vil vi bli ute av stand til å stå imot presset fra høyre, og vi vil ikke kunne klare opp i mellomlagets tvil. Og da vil det ikke være mulig for de progressive kreftene å utvikle seg.

4. Å trekke mellomlaget til seg betyr å trekke til seg mellomborgerskapet, det opplyste storfolket og de regionale maktgruppene. Dette er tre forskjellige kategorier, men slik det står til nå, tilhører alle mellomlaget. Mellomborgerskapet danner det nasjonale borgerskapet, atskilt fra kompradorklassen, det vil si storborgerskapet. Selv om det er klassemotsigelser mellom mellomborgerskapet og arbeiderne som gjør at det ikke er tilhenger av proletariatets uavhengighet, ønsker det likevel å bekjempe Japan, og i tillegg ønsker det å gripe den politiske makten for seg selv, fordi det er undertrykt av de japanske imperialistene i de okkuperte områdene, og er holdt nede av storgodseierne og storborgerskapet i Kuomintang-områdene. Når det gjelder å forsvare seg mot Japan, er det tilhenger av enhetlig motstand. Når det gjelder å vinne politisk makt, er det tilhenger av bevegelsen for konstitusjonell styreform og prøver å utnytte motsigelsene mellom de progressive og ytterste høyre fløy for å fremme sine egne interesser. Dette er et lag vi må trekke til oss. Så har vi det opplyste storfolket som er godseierklassens venstre fløy, det vil si sjiktet med borgerlig farge, som har omtrent samme politiske holdning som mellomborgerskapet. Selv om det er klassemotsigelser mellom dem og bøndene, er det også motsigelser mellom dem på den ene sida og storgodseierne og storborgerskapet på den andre. De støtter ikke opp om ytterste høyre fløy, og også de ønsker å utnytte motsigelsene mellom oss og ytterste høyre fløy til egen fordel. Under ingen omstendigheter kan vi se bort fra dette sjiktet, og vår politikk må gå ut på å trekke dem til oss. Hva angår de regionale maktgruppene, er de av to typer: de kreftene som kontrollerer egne regioner, og styrker av forskjellige avskygninger som ikke gjør det. Selv om det er motsigelser mellom disse styrkene og de progressive kreftene, er det også motsigelser mellom dem og Kuomintangs sentralregjering på grunn av den selviske politikken som denne fører på deres bekostning. Også de ønsker å utnytte motsigelsene mellom oss og ytterste høyre fløy til fordel for sine egne politiske mål. Storparten av de regionale maktgruppenes ledere tilhører storgodseierklassen og storborgerskapet, og derfor, om de kan virke aldri så progressive til visse tider i løpet krigen, vil de snart bli reaksjonære igjen. På grunn av motsigelsene mellom dem og de sentrale Kuomintang-myndighetene, er det likevel mulig at de kan forholde seg nøytrale til vår kamp mot ytterste høyre fløy, bare vi følger ei riktig linje overfor dem.

Vår politikk overfor disse tre kategoriene i mellomlaget er å trekke dem til oss, som tidligere nevnt. Likevel er det en annen politikk enn den vi bruker for å trekke til oss bøndene og småborgerskapet i byene. I tillegg til dette må vi ha en egen politikk overfor hver av mellomlagets tre kategorier. Mens bøndene og bysmåborgerskapet bør vinnes til å bli våre venner, så bør mellomlaget trekkes til oss for å bli våre allierte i kampen mot den japanske imperialismen. Av mellomlaget er det mulig for mellomborgerskapet og det opplyste storfolket å slutte seg til den felles kampen mot Japan og også være med på å opprette anti-japansk, demokratisk, politisk makt, selv om de er redde for agrarrevolusjonen. I kampen mot ytterste høyre fløy vil noen slutte seg til oss til en viss grad, andre vil opprettholde en velvillig nøytralitet, og andre vil igjen opprette en ganske motvillig nøytralitet. Men bortsett fra at de kjemper sammen med oss i krigen, kommer de regionale maktgruppene i beste fall til å forholde seg midlertidig nøytrale til vår kamp mot ytterste høyre fløy. De vil ikke gå velvillig med på å opprette demokratisk politisk makt sammen med oss, siden de selv er medlemmer av storgodseierklassen og storborgerskapet. Mellomlaget er tilbøyelig til vakling og kommer sikkert til å falle sammen, og vi bør oppfostre dem og målrette vår kritikk av dem med særlig vekt på deres vakkende holdning.

I perioden med den anti-japanske enhetsfronten er det meget viktig at vi trekker til oss mellomlaget, men det kan bare bli gjennomført under visse betingelser. Disse er: 1) at vi er sterke nok; 2) at vi tar hensyn til deres interesser; og 3) at vi er beslutsomme i vår kamp mot ytterste høyre fløy, og at vi stadig vinner seirer. Hvis disse betingelsene mangler, vil mellomlaget vakle eller til og med gå sammen med ytterste høyre når denne kjemper mot oss, fordi ytterste høyre også gjør sitt beste for å trekke til seg mellomlaget for å isolere oss. Mellomlaget veier ganske tungt i Kina og vil ofte være den avgjørende faktor i kampen mot ytterste høyre. Vi må derfor passe godt på vårt forhold til det.

5. Ytterste høyre fløy utgjøres i dag av storgodseierne og storborgerskapet. For øyeblikket er de delt i ei gruppe som har kapitulert overfor Japan, og ei gruppe som er for motstand, og disse klassene vil gradvis bli enda mer oppstykket. Innen storborgerskapet går det et skille mellom den gruppa som er for motstand, og den som allerede har kapitulert. Motstandsgruppa fører en dobbeltpolitikk. Den står fremdeles for enhet mot Japan, men samtidig følger den ekstremt reaksjonære linja med å forberede seg til en eventuell kapitulasjon ved å prøve å tilintetgjøre de progressive kreftene. Ettersom den fremdeles er tilhenger av enhet i kampen mot Japan, kan vi fortsatt prøve å beholde det i den anti-japanske enhetsfronten, jo lenger jo bedre. Det ville være feilaktig om vi nå overså linja med å trekke denne gruppa til oss for å samarbeide med den, og i stedet se på den som om den allerede hadde

kapitulert og var i ferd med å lansere en anti-kommunistisk krig. Men samtidig må vi ha en taktikk for å bekjempe dens reaksjonære politikk, bekjempe den beslutsomt ideologisk, politisk og militært, fordi den over hele landet bedriver en reaksjonær undertrykkelsespolitikk overfor de progressive kreftene, fordi den istedenfor å sette ut i livet fellesprogrammet fra de revolusjonære Folkets tre prinsipper bevisst bekjemper våre forsøk på å gjøre det, og fordi den arbeider hardt for å hindre oss fra å gå utenom de grensene den selv har satt for oss, det vil si at den prøver å få oss til å begrense oss til den samme passive motstanden som den selv yter, og i tillegg prøver den å assimilere oss. Når dette ikke lykkes, presser den oss ideologisk, politisk og militært. Slik møter vi de reaksjonæres dobbeltpolitikk med en revolusjonær dobbeltpolitikk, og slik er vår linje med å vinne enhet gjennom kamp. Hvis vi på det ideologiske området kan legge fram en riktig revolusjonær teori og rette harde slag mot deres kontra-revolusjonære teori, hvis vi på det politiske området har en egnet taktikk og retter harde slag mot deres anti-kommunistiske og anti-progressive linje, og hvis vi på det militære området tar riktige forbehold og retter harde slag mot deres angrep, så vil vi kunne begrense den effektive rekkevidden av deres reaksjonære politikk og tvinge dem til å anerkjenne de progressive kreftenes status. Vi vil kunne utvide de progressive kreftene, trekke til oss mellomlaget og isolere ytterste høyre. I tillegg vil vi bli i stand til å få de av de reaksjonære som fremdeles er villige til å stå imot Japan, til å forlenge sin deltaking i den anti-japanske enhetsfronten, og slik vil vi kunne hindre en omfattende borgerkrig av den typen som brøt ut tidligere. Derved er målet for vår kamp mot ytterste høyre fløy i perioden med den anti-japanske enhetsfronten ikke bare å møte deres angrep for å beskytte de progressive kreftene, slik at disse kan fortsette å vokse, men også å forlenge høyrekreftenes motstand mot Japan og beholde vårt samarbeid med dem for å hindre en omfattende borgerkrig. Uten kamp ville de progressive kreftene bli utryddet av de reaksjonære kreftene, enhetsfronten ville opphøre å eksistere, ingenting ville kunne hindre at ytterste høyre fløy kapitulerte overfor fienden, og det ville bryte ut borgerkrig. Derfor er kamp mot ytterste høyre fløy et uunnværlig middel til å forene alle de anti-japanske kreftene, oppnå at situasjonen snur seg til vår fordel og hindre en omfattende borgerkrig. All vår erfaring bekrefter denne sannheten.

Det er imidlertid flere prinsipper vi må holde oss til i kampen mot ytterste høyre fløy i perioden med den anti-japanske enhetsfronten. For det første er det prinsippet om selvforsvar. Vi vil aldri gå til angrep med mindre vi blir angrepet, og hvis vi blir angrepet, vil vi helt sikkert gå til motangrep. Det vil si at vi aldri må angripe uten å bli provosert til det, men blir vi først angrepet, må vi aldri unnlate å slå igjen. Dette er kampens defensive karakter. Ytterste høyres militære angrep må knuses – beslutsomt, grundig, helt og fullstendig.

For det andre er det prinsippet om seier. Vi må aldri kjempe uten å være sikre på å vinne framgang. Vi må aldri kjempe uten en plan, uten forberedelser og uten å være sikre på seier. Vi må vite å utnytte motsigelsene innen ytterste høyre fløy, og vi må ikke ta på oss for mange høyreelementer på en gang, men vi må rette våre første slag mot de mest reaksjonære blant dem. Dette er kampens begrensede karakter. For det tredje er det prinsippet om våpenstillstand. Etter å ha slått tilbake ett angrep fra ytterste høyre fløy må vi vite når tida er inne til å slutføre den særskilte striden innen vi blir angrepet på nytt. I mellomtida bør det være våpenstillstand. Vi bør da ta initiativet til å søke enhet med ytterste høyre fløy, og hvis de samtykker, bør vi slutte en fredsavtale med dem. Vi bør under ingen omstendigheter kjempe videre dag etter dag eller bli hovmodige på grunn av vår framgang. I dette ligger hver kamps midlertidige karakter. Bare når ytterste høyre fløy lanserer et nytt angrep, bør vi svare dem med ny strid. Med andre ord er de tre prinsippene å kjempe »på et rettferdig grunnlag», »til vår fordel» og »med måtehold». Ved å holde oss til denne form for kamp, ført på et rettferdig grunnlag, til vår fordel og med måtehold, kan vi utvikle de progressive kreftene, trekke mellomlaget til oss og isolere ytterste høyre fløy, og vi kan også få ytterste høyre fløy til å tenke seg om et par ganger før den går til angrep på oss, inngår kompromisser med fienden eller setter i gang en omfattende borgerkrig. Slik vil det være mulig å snu situasjonen til vår fordel.

6. Kuomintang er et uensartet parti som omfatter både ytterste høyre, elementer fra mellomlaget og progressive. Ser vi på hele Kuomintang, er det galt å sette likhetstegn mellom Kuomintang og ytterste høyre. Mange ser Kuomintang og ytterste høyre under ett bare fordi dens sentrale eksekutivkomite har utformet slike kontra-revolusjonære og splittende dekreter som »tiltak for å begrense fremmede partiers virksomhet»,³ og fordi den har mobilisert fullt og helt til kontra-revolusjonært splittelsesmakeri på det ideologiske, politiske og militære området over hele landet. Men dette er et feilaktig synspunkt. Ytterste høyre fløy i Kuomintang har fremdeles slik posisjon at de kan diktere sin egen politikk, men tallmessig sett er de i mindretall, mens flertallet av medlemmene (mange er ikke medlemmer annet enn i navnet) ikke nødvendigvis er reaksjonære. Dette punktet må bli klart innsett for at vi skal kunne dra fordel av motsigelsene innen Kuomintang, følge politikken med å skille mellom dens forskjellige sider og gjøre vårt beste til å forene oss med mellomlaget og de progressive der.

7. Når det gjelder spørsmålet om politisk makt i de anti-japanske baseområdene, må vi forsikre oss om at den politiske makten som er etablert der, virkelig er den anti-japanske enhetsfrontens makt. Ingen slik politisk

makt eksisterer ennå i Kuomintang-områdene. Det er den politiske makten som utøves av alle som støtter både motstandskampen og demokratiet, det vil si flere revolusjonære klassers felles diktatur over forræderne og de reaksjonære. Dette diktaturet skiller seg ut fra godseierklassens og borger-skapets diktatur, og også til en viss grad fra et reint arbeider—bonde-diktatur. Stillinger i de politiske maktorganene bør fordeles på følgende vis: en tredjedel til kommunistene som representanter for proletariatet og de fattige bøndene, en tredjedel til de venstre-progressive som representanter for småborger-skapet, og den siste tredjedelen til mellomlaget og andre elementer som representerer mellomborgerskapet og det opplyste storfolket. Forrædere og anti-kommunistiske elementer er de eneste som er uskikket til å delta i disse maktpolitiske organene. Denne generelle regelen for fordeling av stillinger er nødvendig, for uten den vil det ikke være mulig å opprettholde prinsippet om enhetsfrontens politiske makt. Denne stillingsfordelinga representerer partiets uforfalskede politikk, og den må samvittighetsfullt settes ut i livet. Vi kan ikke tåle noen halvhjertet innsats i så måte. Den danner en allmenn regel som må tillempes ut fra de spesielle forholdene, og det må ikke finne sted noen mekanisk fylling av kvoter. På det laveste nivået er det mulig at fordelings-nøkkelen må enders noe for å hindre at godseierne og det onde storfolket inntar en ledende stilling, men den grunnleggende målsettinga i denne linja må ikke krenkes. Vi bør ikke gjøre til noen stor sak spørsmålet om hvorvidt de som ikke er kommunister, og som har slike stillinger, er medlemmer av noe parti eller hvilke partier de er medlemmer av. I de områdene som enhetsfronten kontrollerer, må alle politiske partier, såvel Kuomintang som andre, erkjennes legal status så lenge de samarbeider med kommunistpartiet og ikke bekjemper det. Til spørsmålet om stemmerett er linja den at enhver kineser som er minst atten år gammel, og som er tilhenger både av motstandskampen og demokratiet, skal ha rett til å avgi stemme og bli valgt, uansett klasse, nasjonalitet, partitilhørighet, kjønn, tro eller utdanningsnivå. Enhetsfrontens maktpolitiske organ bør velges av folket, og kreve å bli anerkjent av den nasjonale regjeringa. Deres organisasjonsform må baseres på den demokratiske sentralismen. Det grunnleggende utgangspunktet for alle store politiske tiltak i enhetsfrontens maktpolitiske organer må være motstand mot den japanske imperialismen, motstand mot kjente forrædere og reaksjonære, beskyttelse av dem som deltar i motstanden mot Japan, passende samordning av interessene til alle anti-japanske sosiale lag og forbedring av kårerne til arbeiderne og bøndene. Oppretting av den anti-japanske enhetsfrontens politiske makt vil ha stor betydning ut over hele landet og vil være en modell for enhetsfrontens politiske makt i nasjonal målestokk. Derfor må alle partikameratene gripe denne politikken og beslutsomt sette den ut i livet.

8. I vår kamp for å utvikle de progressive kreftene, trekke til oss mellomlaget og isolere ytterste høyre fløy må vi ikke overse den rollen som de intellektuelle spiller, også fordi høyrekreftene virkelig anstrenger seg for å trekke dem til seg. Derfor er det en viktig og til og med nødvendig politikk at vi trekker til oss alle progressive intellektuelle for å få dem under partiets innflytelse.

9. I propagandaen vår må vi legge vekt på dette programmet:

a. gjennomføre dr. Sun Yat-sens testamente ved å vekke massene til enhetlig motstand mot Japan;

b. gjennomføre prinsippet om nasjonalisme ved å yte kraftig motstand mot den japanske imperialismen og arbeide for fullstendig nasjonal frigjøring og likhet mellom alle nasjonaliteter innen Kina;

c. gjennomføre prinsippet om demokrati ved å gi folket absolutt frihet til å forsvare seg mot Japan og redde nasjonen, ved å la dem velge styrende organer på alle plan og ved å opprette den anti-japanske enhetsfrontens revolusjonære demokratiske politiske makt;

d. gjennomføre prinsippet om folkets levevilkår ved å avskaffe urimelige skatter og ulike avgifter, senke landavgiften og rentefoten, håndheve en åtte-timers arbeidsdag, utvikle jordbruket, industrien og handelen og forbedre folkets levevilkår;

e. gjennomføre Chiang Kai-sheks erklæring om at »hvert menneske, ungt eller gammelt, i nord eller i sør, må ta på seg ansvaret for å bekjempe Japan og forsvare vårt hjemland.»

Alle disse punktene finnes i Kuomintang's eget utgitte program som også er Kuomintang's og kommunistpartiets fellesprogram. Men Kuomintang har forsømt å sette ut i livet ethvert punkt i dette programmet utenom motstanden mot Japan. Bare kommunistpartiet og de progressive kreftene er i stand til å gjennomføre det i sin helhet. Det er i og for seg et enkelt program, og det er godt kjent, likevel er det mange kommunister som unnlater å bruke det som et våpen for å mobilisere massene og isolere ytterste høyre fløy. Fra nå av bør vi ha oppmerksomheten rettet mot de fem punktene i dette programmet og bringe dem ut til folket gjennom offentlige veggaviser, manifeste, løpesedler, artikler, taler, erklæringer osv. I Kuomintang-områdene er det fremdeles bare et propagandaprogram, men i områdene som Den åttende rutearme og Den nye fjerde arme har nådd, er det allerede et handlingsprogram. Når vi handler i tråd med dette programmet, holder vi oss innenfor lovens ramme, og når ytterste høyre fløy setter seg imot at vi gjennomfører det, er det de som er utenfor loven. I fasen med den borgerlig-demokratiske revolusjonen er dette Kuomintang-programmet omtrent det samme som vårt, men Kuomintang's ideologi er så avgjort

forskjellig fra kommunistpartiets. Det er dette fellesprogrammet for den demokratiske revolusjonen som vi bør omsette i praksis, men under ingen omstendigheter bør vi følge Kuomintang's ideologi.

NOTER:

1. Under Kinas motstandskrig angrep de japanske aggressorene det kinesiske folkets befrikkede områder og gjennomførte den tværs igjennom umenneskelige politikk «brenn alt, drep alt, plyndre alt» som de kalte «opprenskingsaksjonen».

2. I september 1938 møttes Storbritannias, Frankrikes, Tysklands og Italias regjeringsledere i München, Tyskland, og inngikk Münchenavtalen, hvor Storbritannia og Frankrike forrådte Tsjekkoslovakia til Tyskland mot et tysk angrep på Sovjetunionen. I 1938 og 1939 forsøkte den britiske og den amerikanske imperialismen flere ganger å få til et kompromiss med den japanske imperialismen gjennom å ofre Kina. Det ble kalt «Østens München» fordi det liknet på Storbritannias, Frankrikes, Tysklands og Italias

3. Etter Wuhans fall i oktober 1938 økte Kuomintang skritt for skritt omfanget av sin anti-kommunistiske virksomhet. Fra og med januar 1939 utarbeidet Chiang Kai-shek i hemmelighet slike reaksjonære dokumenter som «Tiltak for å hindre fremmede partiers virksomhet», «Tiltak for å ta fatt på problemet med de fremmede partiene», samt «Direktiv for å ta fatt på problemet med de fremmede partiene». I samsvar med disse dokumentene ble det foretatt alvorlige innskrenkninger av kommunistpartiets og alle andre progressive gruppers tenke-, ytrings- og handlingsfrihet i håpet om å sprengre alle de anti-japanske organisasjonene som hadde folkets tillit. Det ble streket opp til at de på stedene hvor, etter Kuomintang's mening, «kommunistene var meget aktive» skulle «loven om kollektivt ansvar og kollektiv straff» tillempes og et «informasjonsnett» (det vil si et hemmelig politi) skulle opprettes innen *pao-chia*-organisasjonene for å sikre en kontinuerlig overvåking og for stadig å legge hindringer i veien for folkets virksomhet. Dessuten ble det utarbeidet planer for politisk undertrykking av kommunistpartiet og for å angripe det på militært vis i områder i mellom- og nord-Kina.

7

Denne vigtige begivenhed fulgte det kinesisk-kommunistpartis i
værelse i den anti-japanske kamp. Og som vi alle ved, var det folket
ledet af kommunistpartiet. Gennem aktiv deltagelse i fronten og
politisk kamp mod vestens eskalering og hegemoni i fronten
vant kommunisten tillid og svaret folket sammen i en kæmpende
enhed.

Det norske folk er i dag med af EEC-irrigationsen, og skal
kampen for 3 hundre EEC medlemskab vinde. Et EEC medlemskab
er en katastrofe for os, ikke blot for os, men også for andre
landene som i dag eksisterer mellem EEC-medlemskab og ikke
gjennem politisk diskussion og kamp. Sikkestet for kampen må
være enet og ikke splittet.

Denne artikel af Mao Tse Tung og den vigtige erfaringer i
bygningen af enhedens front. Klare vi 3 træk af det almindelige for
denne erfaring og tilhængere dem-konkret på vårt forhold, vil de
for styrkelse af EEC kampen.

Høret for 2. og kan bestilles fra

Forslag Oktober

Postboks 8184 Etterstad

Oslo 8

Postkonto 20 98 78

»Foren alle krefter som lar seg forene! »

Denne viktige parolen fulgte det kinesisk kommunistpartiet i praksis i den antijapanske kampen. Og som vi alle vet seiret folket ledet av kommunistpartiet. Gjennom aktiv deltakelse i fronten og politisk kamp mot »venstre» sekterisme og høyrekreftene i fronten vant kommunistene tillit og sveiset folket sammen i en kjempende enhetsfront.

Det norske folket er i dag truet av EEC-imperialismen, og skal kampen for å hindre EEC-medlemskap vinnes, må EEC motstanderens krefter forenes, ikke splittes og gjøres svake. De motsetningene som i dag eksisterer mellom EEC-motstandere må løses gjennom politisk diskusjon og kamp. Siktemålet for kampen må være enhet og ikke splittelse.

Denne artikkelen av Mao Tsetung gir oss viktige erfaringer i byggingen av enhetsfronten. Klarer vi å trekke ut det allmenne fra disse erfaringene og tillemppe dem konkret på våre forhold, vil de ha stor betydning for EEC kampen.

Heftet koster kr. 2,- og kan bestilles fra
Forlaget Oktober
Postboks 6164 Etterstad
Oslo 6
Postgirokonto 20 96 78